

Arrest

nr. 326 391 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS, die loco advocaat K. VERHAEGEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, S.M. (...), verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een Pashtoun en soenniet te zijn. Je bent geboren op (...) in het dorp Barabad in het district Sarkani van de provincie Kunar. Daar heb jij enkele jaren gewoond, waarna jullie zijn verhuisd naar Wale Qala in het district Chawkay van de provincie Kunar uit veiligheidsoverwegingen. Jij ging tot de zevende graad naar school.

Je hebt een oudere zus genaamd T. (...). Zij verblijft sinds drie jaar in België samen met haar man S.S. (...) (CG (...); OV (...)) en haar kinderen. Je hebt een jongere broer genaamd Y. (...) en een jongere zus genaamd A. (...). Zij wonen samen met je ouders in het dorp. Jij hebt daarnaast nog drie oudere broers genaamd A. (...), M.A. (...) en B. (...).

Zij werkten alle drie bij de voormalige overheid. A. (...) was werkzaam als commandant bij de rechtbank in Nangarhar. M.A. (...) was werkzaam als inlichtingenofficier van een bataljon binnen het Shaheen Corps in de provincie Faryab. B. (...) was werkzaam als lijfwacht van een rechter in Chawkay district, provincie Kunar.

Ongeveer twee dagen voor de machtsovername van de Taliban begonnen zij alle drie dreig telefoons te ontvangen van de Taliban. Ze kwamen allen naar huis.

Jij werd ongeveer drie of vier dagen voor de machtsovername tweemaal tegengehouden door de Taliban onderweg naar school. Ze lieten jou niet toe naar school te gaan.

Jij verliet Afghanistan vlak na de machtsovername van de Taliban (15 augustus 2021) samen met je drie oudere broers A. (...), M.A. (...) en B. (...). Jullie reisden via Pakistan naar Iran. In Iran verloor jij jouw broers uit het oog. Sindsdien heb je niets meer van hen vernomen. Vervolgens reisde je alleen verder tot in Turkije, vanwaar je doorreisde via Bulgarije, Servië en Hongarije. Je reisde verder via Oostenrijk en Frankrijk tot België. Je was ongeveer één jaar onderweg. Je diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 23 december 2022.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming legde jij kopieën van volgende stukken neer: je 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument), werkdocumenten van je broer B. (...), een bankkaart van je broer B. (...), werkcertificaten van je broer A. (...), een badge van de 'Afghan National Police' (ANP) van je broer A. (...), een bankkaart van Kabul Bank van je broer A. (...), een bankkaart van 'Azizi Bank' van A. (...), een badge van de 'Afghan National Army' (ANA) van je broer M.A. (...), werkcertificaten van je broer M.A. (...), een mastercard van 'Azizi Bank' en een schoolrapport. Na je persoonlijk onderhoud leg je nog kopieën van 48 foto's van de 'Afghan National Security Forces' (ANSF), drie foto's met kinderen en één enveloppe neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde 'protection officer', die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Er dient namelijk te worden opgemerkt dat jouw relaas wordt gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en enkele fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan de door jouw aangebrachte asielmotieven.

Allereerst leg jij tegenstrijdige verklaringen af bij de verschillende asielinstanties betreffende jouw vertrekdatum en reisroute. Zo verklaarde jij bij aanvang van je asielprocedure dat je drie maanden en 20 dagen onderweg was (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.3). Gezien jij jouw verzoek om internationale bescherming hebt ingediend op 23 december 2022 (zie administratief dossier) komt dit bij benadering overeen met het begin van september 2022 als moment dat jij het land zou hebben verlaten. Echter verklaarde jij vervolgens bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jij vlak na de machtsovername van de Taliban (15 augustus 2021) het land hebt verlaten en dat je ongeveer een jaar onderweg was naar België (verklaring DVZ, p.12, vraag 34). Ook tijdens je persoonlijk onderhoud op het CGVS leg je gelijkaardige verklaringen af (NPO, p.8 & p.15). Dat jij aanvankelijk zeer specifiek vertelt dat je drie maanden en 20 dagen onderweg was om vervolgens een volledig andere tijdsperiode te verklaren, ongeveer een jaar, wat toch een frappant verschil is, doet de wenkbrauwen al een eerste keer fronsen.

Bij de DVZ verklaarde je voor elk land dat je bent doorreist hoe lang jij er ongeveer bent geweest en hoe lang jouw doorreis voor elk land ongeveer duurde. Wanneer jouw verschillende tijdsinschattingen worden opgeteld komt men uit op een tijdsperiode van ongeveer zes maanden en 18 dagen (verklaring DVZ, p.12, vraag 34). Dit komt echter niet in de buurt van een jaar noch van ruim drie maanden (al naargelang de versie hierboven vermeld), wat doet vermoeden dat jij geen oprechte verklaringen aflegt over jouw vertrekdatum uit Afghanistan. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS word je gevraagd of jij in één van de landen waar je bent doorgereisd langer dan een maand hebt verbleven, waarop je negatief antwoordt (NPO, p.15). Dit doet nogmaals vermoeden dat je niet de waarheid vertelt over jouw reisroute en de tijd die het in beslag nam.

Wanneer jij geconfronteerd wordt met je wisselende verklaringen betreffende de duur van jouw reisweg, vertel je dat jij aan het begin van je asielprocedure niet op de hoogte was. Jij herinnert je niet hoe lang je onderweg was omdat je destijds nog een kind was. Vervolgens leg je de schuld bij het feit dat je niet tijdig op de hoogte was van het persoonlijk onderhoud op het CGVS: "Jullie hadden me eerder moeten verwittigen. Zodat ik me zou kunnen voorbereiden. Jullie hebben me eergisteren verwittigd. Dat mocht tien dagen of eerder moeten zijn" (NPO, p.17). Het CGVS stipt allereerst aan dat de uitnodiging voor het persoonlijk

onderhoud werd verstuurd op 20 december 2023 voor een persoonlijk onderhoud gepland op 17 januari 2024, wat jou ruimschoots de tijd gaf om je voor te bereiden indien nodig. Daarenboven merkt het CGVS op dat jouw jonge leeftijd geen verschoning biedt voor de erg uiteenlopende verklaringen, alsook voor de aanvankelijk zeer specifieke tijdsduiding en vervolgens de erg vage en wisselende verklaringen omtrent de duur van jouw reisweg. Deze tegenstrijdige verklaringen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaring dat jij Afghanistan zou hebben verlaten in de onmiddellijke nasleep van de machtsovername van de Taliban in augustus 2021.

Ten tweede leg jij tegenstrijdige verklaringen af bij de verschillende asielinstanties betreffende je familie. Zo verklaarde jij bij aanvang van de asielprocedure dat jij je vader, je moeder, broers en zussen (afgezien van je zus T. (...) die in België verblijft) uit het oog bent verloren in Turkije (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.3). Bij de DVZ verklaarde je echter dat jouw ouders zich in jouw dorp Wale Qala bevinden, net als je broer Y. (...) en zus A. (...) (verklaring DVZ, p.9, vraag 6 & vraag 18). Ook op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertel je dat jouw ouders 'thuis' zijn, aldus in Wale Qala. Je onderhoudt telefonisch contact met hen (NPO, p.12). Echter word jou gevraagd met wie je bent vertrokken uit Afghanistan, waarop je antwoordt dat jij samen met je oudere broers het land hebt verlaten; die jij vervolgens uit het oog bent geraakt in Iran (NPO, p.15). Geconfronteerd met je wisselende verklaringen omtrent de personen met wie je het land bent uitgereisd, alsook wie je waar bent kwijt geraakt, ontken jij simpelweg je voorgaande verklaringen (NPO, p.26). De loutere ontkenning van je voorgaande verklaringen biedt geen verschoning voor de vastgestelde inconsistentie. Hieruit dient geconcludeerd te worden dat jij geen duidelijk zicht wenst te bieden op de juiste verblijfplaats van jouw familieleden.

Ten derde kan er geen geloof worden gehecht aan de manier waarop jij jouw broers uit het oog bent verloren onderweg, omdat jij ook hierover tegenstrijdige en vage verklaringen aflegt. Zo verklaarde je aanvankelijk bij de DVZ dat jij en je broer A. (...) je twee andere broers M.A. (...) en B. (...) zijn kwijt geraakt in Iran, waarna jij en A. (...) dan weer elkaar uit het oog zijn verloren in Turkije (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Echter verklaar je tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat jij hen alle drie bent verloren in Iran (NPO, p.15). Deze tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van je verklaringen betreffende de scheiding van jouw broers op weg naar Europa op de helling. Daarenboven word je gevraagd of jullie afspraken hadden gemaakt met elkaar over wat te doen indien jullie elkaar uit het oog zouden verliezen of indien er iets onverwachts zou voorvallen tijdens de reisweg. Jij ontwijkt de vraag en vertelt simpelweg dat de smokkelaar je naar zijn 'plaats' bracht. Gevraagd of jullie bijvoorbeeld elkaars telefoonnummer hadden genoteerd, vertel je dat jullie gsm's werden afgenomen. Echter kan men een telefoonnummer ook op andere manieren noteren of memoriseren, waardoor ook dit geen duidelijkheid biedt. Het CGVS vraagt je voorts of jij de smokkelaar genaamd 'H.F. (...)' hebt gevraagd jouw broers te contacteren, waarop je stelt dat je naar een woning bent gegaan en de eigenaar hebt gevraagd zijn telefoon te lenen zodat jij de smokkelaar kon bellen. Je had zijn nummer op jouw hand genoteerd (NPO, p.16). Het is wel erg frappant dat jij de mogelijkheid zag de telefoonnummer van de smokkelaar te noteren, doch de nummers van jouw eigen broers nergens te hebben genoteerd of bijgehouden. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van je reisweg. Voorts blijkt uit jouw verklaringen dat jij niets hebt ondernomen, al dan niet met de hulp van derden, om jouw broers op te sporen of toch te trachten contacteren (NPO, p.17). Er dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw verklaringen omtrent hoe jij je broers bent verloren tijdens jouw reisweg.

Ten vierde kan er geen geloof gehecht worden aan de asielmotieven die jij aanhaalt.

Zo leg jij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af bij de verschillende asielinstanties. Uit de minderjarige-fiche blijkt namelijk dat jij hebt verklaard Afghanistan te hebben verlaten omdat de Taliban na de machtsovername jullie huis waren binnengedrongen en jullie hadden bedreigd met de dood. Daarenboven verklaarde je bijkomend dat jij Afghanistan hebt verlaten omwille van de economische crisis (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p.4). Nergens komt naar voren dat drie van jouw broers werkzaam waren voor de voormalige overheid en dat jij om die reden het land zou hebben verlaten. Echter vertel jij bij de DVZ en op het CGVS dat dit de aanleiding vormt tot jouw (en je broers') vertrek uit het land (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5 & p.18). Na confrontatie met deze vaststelling kan je geen uitleg bieden en blijf je volharden dat jij de waarheid spreekt (NPO, p.26). Dat jij het hoofdmotief voor jouw vlucht niet eens aanhaalt bij aanvang van je asielprocedure, nl. de allereerste keer dat jij in alle vrijheid jou problemen ten berde kan brengen, raakt kant noch wal en laat ernstig vermoeden dat jij doorheen de procedure jouw asielmotieven - om welke reden ook - hebt aangepast.

Daarenboven haalde jij bij de DVZ nog een motief aan dat jij niet hebt vermeld bij aanvang van je asielprocedure, namelijk dat jij na de machtsovername door de Taliban werd tegengehouden onderweg naar school. Ze zouden ermee hebben gedreigd je te doden als je nog naar school zou gaan (vragenlijst CGVS, opgesteld door een medewerker van de DVZ, vraag 3.5). Wanneer jij echter gevraagd wordt je volledige relaas uiteen te zetten, aldus alle redenen waarom jij Afghanistan hebt verlaten van begin tot einde aan te geven, haal jij dit element niet aan (NPO, p.18). Pas wanneer je gevraagd wordt of jij ooit persoonlijk werd benaderd door de Taliban, vertel je hierover. Je stelt echter dat dit drie of vier dagen vóór de machtsovername plaatsvond, meer specifiek tot twee keer toe ongeveer drie of vier dagen ervoor (NPO, p.25). Alweer blijken je verklaringen niet coherent te zijn. Het CGVS biedt jou nogmaals de kans klaarheid te scheppen over jouw asielrelaas en vraagt of je nog iets wilt vertellen betreffende alle inconsistenties

waarmee je reeds werd geconfronteerd, waarop jij antwoordt: "Tijdens mijn asielaanvraag hadden zij me deze vragen niet gesteld." (NPO, p.26). Uit jouw volledige administratief dossier blijkt klaar en duidelijk dat deze vragen jou wél werden gesteld en dat jij hierop hebt geantwoord. Je probeert doelbewust de Belgische asielinstanties te misleiden door wisselende en zelfs frauduleuze antwoorden te geven. Jouw laconieke houding geeft de indruk aan het CGVS dat je geen volledige medewerking wenst te verlenen.

Hoewel de geloofwaardigheid betreffende de werkzaamheden van jouw broers bij de voormalige overheid reeds ondermijnd wordt door bovenvermelde inconsistenties, stipt het CGVS nog aan dat jij over erg weinig informatie beschikt betreffende hun jobs (NPO, p.18-23). Zo kan jij enkel de kleur van het uniform van A. (...) noemen, hoewel hij bij jullie thuis inwoonde, heb je geen info over zijn collega's noch over zijn verloning (NPO, p.20). Je stelt zelf dat jij bijna niets weet over de werkzaamheden van M.A. (...) (NPO, p.21-22). Daarenboven dragen ook je onaannemelijke verklaringen bij tot het ongeloofwaardige karakter hiervan. Zo vertel je dat A. (...) geen opleiding diende te volgen om legercommandant te worden, wat opnieuw niet aannemelijk is (NPO, p.19). Ook B. (...) zou geen training/opleiding hebben moeten volgen om een lijfwacht van een rechter te worden, wat eveneens kan verbazen (NPO, p.23). Het CGVS kan aannemen dat jij nog jong was op het moment dat uw broers volgens jou aan de slag waren bij de toenmalige overheid. Doch jij was op dat moment al een tiener en jongvolwassene die toch zeker aangaande de beroepsactiviteiten van zijn oudere broers één en ander in familiekring moet hebben opgevangen of moet hebben opgemerkt. U verklaart overigens op het CGVS dat u met dezelfde broers her land heeft verlaten richting Iran. Dat jullie, die op dat moment allemaal in hetzelfde schuitje zaten en het land dienden te ontvluchten dan onderling niet over jullie problemen, en dus ook over de werkzaamheden van jouw broers hebben gesproken, jijzelf daarover geen vragen hebt gesteld aan hen, kan totaal niet worden geloofd.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van jouw broers, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de daaropvolgende bedreigingen. Bijkomend stipt het CGVS nog enkele wisselende verklaringen aan in dezer. Je wordt gevraagd wat je broers deden op het moment dat de Taliban jullie district in handen kregen, waarop je eerst vertelt dat jouw broers al thuis waren, vervolgens zeg je dat ze onderweg waren naar huis waarna je een derde versie geeft, namelijk dat jullie al waren vertrokken alvorens de Taliban naar jullie district kwamen. Verduidelijking gevraagd omtrent die wisselende antwoorden, zeg jij: "Eerst kwamen ze naar daar, daarna zijn we vandaar vertrokken, het is dezelfde verklaringen. (VZ onderbreekt tolk) Ik ben geen rechter om alles aan u te zeggen. Ik zeg wat ik weet." Dit antwoord biedt totaal geen verklaring voor je wisselende antwoorden. Bovendien zou een rechter evenmin kunnen zeggen wat jij persoonlijk hebt meegemaakt in Afghanistan. Het is wel degelijk aan jou, als verzoeker om internationale bescherming, om duidelijkheid te scheppen aangaande jouw asielrelaas en de zaken die u zou hebben meegemaakt in jouw land van herkomst.

Ten vijfde dient nog te worden opgemerkt dat er zich na jouw vertrek geen nieuwe problemen hebben voorgedaan (NPO, p.18). Jouw ouders, broers en zus verblijven echter volgens je verklaringen nog steeds in het dorp, klaarblijkelijk zonder problemen (NPO, p.12-13). Ook dit is een merkwaardige vaststelling. Indien jouw drie oudere broers gelinkt werden aan het vroegere regime, zou men kunnen verwachten dat de Taliban jouw vader hierop zouden hebben aangesproken of geïnterpelleerd. Dit blijkt niet het geval te zijn, wat er eerder op wijst dat jullie in werkelijkheid geen problemen met de Taliban kenden, noch dat jouw broers iets te maken hadden met het vorige regime. Jouw familie zou ook al die tijd in het dorp zijn blijven wonen en nooit de noodzaak hebben gezien om het dorp en/of de regio te ontvluchten. Ook deze vaststelling valt moeilijk te rijmen met de door jou geopperde problemen.

Uit alle voormelde tegenstrijdigheden en inconsistenties betreffende de motieven voor je vertrek, je reisweg en je familieleden, alsook je onlogische en onaannemelijke verklaringen, blijkt dat geen enkel geloof aan jouw relaas kan worden gehecht.

Het CGVS wijst er ten slotte op dat je in Afghanistan kan rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk. Zoals eerder reeds aangehaald wonen je ouders, je broers en zus nog in je dorp Wale Qala in het district Chawkey van de provincie Kunar. Daarnaast heb je vier maternale ooms die in het dorp Gulmanay in het district Chawkey verblijven, wat op ongeveer een half uur wandelen ligt van Wale Qala. Verder heb jij nog zes maternale tantes die eveneens in dat district wonen (NPO, p.12). Daarbij kan worden opgemerkt dat er behoorlijke twijfels geplaatst dienen te worden bij je verklaringen omtrent de zogenaamde beroepsactiviteiten van je broers en de concrete problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid, waardoor tevens niet zomaar kan worden aangenomen dat jouw drie broers Afghanistan zouden hebben verlaten op de manier waarop je het beschrijft.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan je niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) is hooguit een aanduiding van jouw identiteit. Dit stuk kan niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen, gezien hieruit niets kan worden afgeleid over mogelijke problemen die jij in Afghanistan gekend zou hebben. Wat betreft de documenten die de werkzaamheden van je broers B. (...), A. (...) en M.A. (...) dienen aan te tonen (werkdokumenten van je broer B. (...), een bankkaart van je broer B. (...), werkcertificaten van je broer A. (...), een badge van de Afghan National Police (ANP) van je broer A. (...), een bankkaart van Kabul Bank van je broer A. (...), een bankkaart van Azizi Bank van A. (...), een badge van de Afghan National Army (ANA) van je broer M.A. (...), werkcertificaten van je broer M.A. (...))

dient te worden opgemerkt dat deze jouw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken. Bovendien leg je ook enkel kopieën van deze stukken neer, geen enkel origineel document. De bewijswaarde van kopieën is überhaupt zeer beperkt tot nihil gelet op het gemakkelijk te manipuleren karakter van kopieën. Daarenboven leg jij geen enkel begin van bewijs neer dat jouw familieband met de op de documenten vermelde personen kan aantonen. Het CGVS stipt hieromtrent nog aan dat deze documenten geen enkele duidelijke duidelijkheid scheppen over de locatie van jouw broers, noch over mogelijke problemen die jij in Afghanistan zou hebben gehad. Verder leg jij een mastercard van Azizi bank en een schoolrapport neer. Echter staat op beide stukken geen naam genoteerd. Het CGVS kan niet gissen welke broer of andere persoon deze stukken betreffen.

Voorts stuurde jouw advocaat na het persoonlijk onderhoud nog een veelvoud aan documenten op, echter zonder inventaris. De afwezigheid van een inventaris wordt vergoelijkt door te stellen dat het erg veel stukken betreft, doch betekent dit dat het CGVS niet kan afleiden of gissen wat deze stukken precies inhouden. Zo blijft het onduidelijk wie de personen op de 48 foto's van de ANSF zijn en/of jij in verband kan worden gebracht met deze persoon of personen. Ook de drie foto's met onder andere minderjarige kinderen kunnen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Zo geef jij niet aan wie er precies op te zien is noch wordt de band tussen de personen op de foto's aangetoond. De kopie van de enveloppe toont hoogstens aan hoe jij poststukken hebt ontvangen. Voor het overige blijkt een deel van de documenten neergelegd na het persoonlijk onderhoud kopieën te zijn van reeds neergelegde stukken.

Wat de neergelegde documenten betreft, moet overigens ook worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten bijzonder relatief, en al zeker wanneer deze niet worden ondersteund door geloofwaardige en/of plausibele verklaringen.

De vaststelling dat jouw zus volgens je verklaringen een verblijfsvergunning heeft in België, alsook dat haar man S.S. (...) (CG (...); OV (...)) de subsidiaire bescherming verkregen heeft in België doet geen afbreuk aan deze beslissing. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLEED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §75 en §92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op

https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien. Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben

verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de

beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat jij tot 15-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (zie supra: vertrekdatum) waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Jij stelt dat je tijdens de periode dat je in Afghanistan leefde tot de zevende graad naar school bent gegaan (NPO, p.8). Je bent ongeveer twee maanden naar de 'madrassa' geweest om de koran te bestuderen (NPO, p.9).

Bijgevolg dient besloten te worden dat jij door jouw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij je vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat jij, na een verblijf van anderhalf jaar België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Jij hebt ook nog een netwerk in jouw regio van herkomst, waarmee je nog in contact staat, dat jou kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij jij je desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de Taliban (zie supra).

Jij haalt verder aan dat je in België naar school gaat en dat je klasgenoten - zowel jongens als meisjes - je vrienden zijn (NPO, p.8-9). Je vertelt tevens dat je gelukkig bent in België en dat je jouw toekomst hier wilt opbouwen. Zo wil je graag in de toekomst in een restaurant werken als studentenjob. Tijdens de schoolvakantie heb je jouw zus bezocht (NPO, p.26-28).

Daar waar kan worden aangenomen dat jij tijdens jouw verblijf in België kennis hebt gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toon je evenwel nergens concreet aan dat jij deze waarden en normen ook

daadwerkelijk geïnternaliseerd hebt, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van jouw identiteit en morele integriteit en dat van jou niet meer zou kunnen worden verwacht dat jij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toon je in concreto aan dat jij gedurende jouw verblijf in België kenmerken of gedragingen hebt ontwikkeld die jij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor jij bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat jij niet aannemelijk hebt gemaakt dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van:

"Artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna "Vluchtelingenconventie") en de artikelen 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ("Vreemdelingenwet"), artikel 26 van het KB van 11 juli 2003, artikelen 20, 21 en 24 van het Handvest van Grondrechten, artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) van de Procedurerichtlijn en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur".

Verzoeker wijst op zijn leeftijd, stelt dat zijn hoger belang als kind gewaarborgd moet worden en doet over dit hoger belang en de wijze waarop dit in kaart en in rekening moet worden gebracht een uitgebreide uiteenzetting. Daarbij wijst hij onder meer op artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest), artikel 57/1, § 4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), de artikelen 3 en 6 van het IVRK, rechtspraak en rechtsleer (verzoekschrift, p.3-7).

Verzoeker doet vervolgens een algemeen en theoretisch betoog inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming (verzoekschrift, p.7-11). In dit kader verwijt hij verweerder onder meer dat er niet afdoende werd ingegaan op de objectieve risico's die gepaard gaan met zijn verblijf en leven in het Westen.

Verder gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties op het vlak van onderzoek en de te hanteren landeninformatie (verzoekschrift, p.11-14). Vervolgens geeft hij aan dat er ernstige problemen zijn met de landeninformatie die verweerder heeft vergaard en de wijze waarop deze wordt toegepast en stelt hij: "In het huidige geval van Afghanistan stoten we echter op een algemeen gebrek aan informatie over de mensenrechtensituatie dat voortvloeit uit censuur door de Taliban, angst om bestraft te worden, de intimidatie van slachtoffers door de Taliban, geweld tegen getuigen en een focus die zich voornamelijk tot Kaboel beperkt. Pijnpunt hierbij is dat er geen zicht is op wat de precieze regelgeving is die de Taliban de bevolking oplegt. Daarnaast zijn er nog geen afgewezen asielzoekers die uit het Westen terugkeren sinds de val van de regering en is er geen actuele informatie over de risico's voor dergelijke terugkeerders vanuit het Westen. De bronnen die wél beschikbaar zijn kampen met ernstige problemen qua betrouwbaarheid en representativiteit en worden gebrekkig en onvolledig gelezen." Vervolgens tracht verzoeker uitgebreid aan te tonen, aan de hand van algemene landeninformatie, dat er omwille van de situatie in Afghanistan en censuur een algemeen gebrek aan (betrouwbare en objectieve) informatie is (verzoekschrift, p.14-20) en dat er meer specifiek een

gebrek aan dergelijke informatie is om het risico in te schatten voor personen die terugkeren vanuit het Westen (verzoekschrift, p.20-21). Daarnaast voert verzoeker een uitgebreide kritiek, aan de hand van algemene informatie van onder meer Nansen, op de wijze waarop verweerder de beschikbare landeninformatie en bronnen interpreteert, hanteert en toepast en op deze informatie en bronnen *an sich* (verzoekschrift, p.21-29).

Daarna doet verzoeker een uiteenzetting aan de hand van en verstrekt hij de nodige commentaar bij de *Country Focus* inzake Afghanistan van EUAA van december 2023 (verzoekschrift, p.30-34) en de COI Focus inzake migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023 (verzoekschrift, p.34-40) en geeft hij aan dat de geschetste manier van werken artikel 26 van het PR CGVS schendt.

Verder spuit verzoeker kritiek op bepaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verzoekschrift, p.42-46).

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift vervolgens uitgebreid in, aan de hand van algemene landeninformatie, op de risico's voor Afghanen die na een afgewezen verzoek om internationale bescherming vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan. Daarbij voert hij aan de hand van algemene informatie, rechtspraak en rechtsleer aan dat een effectieve terugkeer als uitgangspunt moet worden genomen voor de risicobeoordeling en bijgevolg moet worden onderzocht (verzoekschrift, p.46-49), geeft hij aan dat er een concrete en correcte afbakening en identificatie moet gebeuren van de specifieke risicogroep, gebaseerd op de individuele situatie van de betrokkene (verzoekschrift, p.49-53), doet hij een uiteenzetting aangaande de gelijkenissen en de verschillen tussen de situatie in Afghanistan en de (toenmalige) situatie in Somalië ten tijde van het arrest *Sufi en Elmi* van het EHRM waarnaar hij in het verzoekschrift teruggrijpt en het concept verwestering (verzoekschrift, p.53-60), gaat hij in op (landeninformatie over) het risico bij de terugkeer en toegang tot het Afghaanse grondgebied en de regio van herkomst (verzoekschrift, p.60-76), doet hij een uiteenzetting omtrent het risico dat hij concreet zou lopen bij en na een (her)vestiging in zijn regio van herkomst (verzoekschrift, p.76-80) en wijst hij op het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen en mishandeling als sanctie op het overschrijden van de normen in Afghanistan (verzoekschrift, p.80-83). Vervolgens past hij dit alles toe op zijn profiel en stelt hij:

“Verzoeker zou bij een terugkeer naar Afghanistan identificeerbaar zijn als iemand die Afghanistan ontvlucht is en internationale bescherming heeft gevraagd in Europa. Dit zou blijken uit de documenten die hij gebruikt om het land binnen te komen, het blijkt uit de leeftijdscategorie en fysiek voorkomen, uit zijn kledij, uit de beperkte bagage die hij bij zich heeft, en het is bijzonder makkelijk vast te stellen bij ondervraging, het uitlezen van zijn GSM, het bekijken van sociale media profielen, contactenlijsten, muziekdragers, etc.

Verder zou verzoeker niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen. Door zijn jonge leeftijd bij vertrek en de tijd die hij in Europa op erg jonge leeftijd heeft doorgebracht, is verzoekers vermogen, inzicht en capaciteit om geen negatieve aandacht te trekken van de Taliban en zich aan hun strikte regels te houden beperkt.

Maar ook het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.”

Voorts wijst verzoeker aan de hand van algemene informatie op een aantal risicobepalende omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden (verzoekschrift, p.84-90). Meer bepaald gaat het daarbij volgens verzoeker om zijn regio van herkomst, zijn conservatieve omgeving, zijn leeftijd, de duur van zijn verblijf in Europa en zijn leven in België.

Verzoeker wijst verder op een aantal (rechts)vragen die volgens hem *“absoluut essentieel zijn om een correcte risico inschatting te maken en een antwoord behoeven”* (verzoekschrift, p.90-91).

Daarna gaat verzoeker uitgebreid in op (landeninformatie inzake) de preciaire sociaaleconomische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. In dit kader tracht hij aan te tonen dat de taliban (mede) verantwoordelijk zijn voor de preciaire sociaaleconomische en humanitaire situatie in dit land en betoogt hij dat er bijgevolg wel degelijk subsidiaire bescherming kan worden verleend op grond van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (verzoekschrift, p.92-103).

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“1. In hoofdoorde, de bestreden beslissing te hervormen en hem:

(a) te erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

(b) zo uw Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling, hem de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen;

2. In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, zo uw Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn beschermingsstatuut”.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 2).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt op 4 april 2025 door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Het betreft vooreerst een aantal bewijzen inzake verzoekers traject en scholing in België. Daarnaast betreft het algemene landeninformatie betreffende de mensenrechten- en veiligheidssituatie in Afghanistan en de situatie en risico's aldaar voor personen die in het buitenland en Europa hebben verbleven en die terugkeren naar Afghanistan.

3.2. Verweerder legt op 9 april 2025 door middel van een aanvullende nota een bundel algemene landeninformatie neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker toont niet aan dat en op welke wijze artikel 13 van het EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, *in casu* en *in concreto* door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

Verzoeker werkt evenmin uit hoe de artikelen 20 en 21 van het Handvest, dewelke de gelijkheid voor de wet en het principe van non-discriminatie behelzen, te dezen en door verweerder zouden (kunnen) zijn geschonden. Het gelijkheidsbeginsel kan enkel dan geschonden zijn wanneer er sprake is van vergelijkbare situaties die op een verschillende wijze worden behandeld. Verzoeker toont op generlei wijze aan dat er *in casu* zou zijn voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een schending van het gelijkheidsbeginsel. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Artikel 26 van het PR CGVS heeft verder betrekking op *“informatie die telefonisch of via e-mail werd verkregen van een persoon of instelling om bepaalde feitelijke aspecten van een specifiek asielrelaas na te gaan”*. Verzoeker duidt niet concreet hoe het voormelde artikel *in casu* en door de bestreden beslissing, waarin geen dergelijke informatie wordt aangehaald, zou zijn geschonden.

Derhalve wordt de schending van de voormelde bepalingen door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.2. De Raad doet in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts geen uitspraak over een maatregel tot terugleiding of verwijdering. Verder maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *in casu* dan ook niet aan de orde.

4.3. Waar verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan verder worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect

op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

4.4. In zoverre verzoeker de nadruk vestigt op zijn leeftijd en verwijst naar het hoger belang van het kind, zoals onder meer vervat in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 6 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU, dient verder te worden opgemerkt dat, hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, een loutere verwijzing naar dit hoger belang niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht gesteld wordt dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoetgekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoeker laat de motieven die dienaangaande zijn opgenomen in de bestreden beslissing volledig ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

4.7. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig van de provincie Kunar. Omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban zou hij zijn regio en land van herkomst hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn (gepercipieerde) verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader te worden opgemerkt dat er blijkens de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, met name de notities van het persoonlijk onderhoud (npo), de vragenlijst, de verklaring van de DVZ en de fiche NBMV *prima facie* een aantal elementen zijn die afbreuk lijken te doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. Zo lijkt verzoeker (i) frappant tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd omtrent zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en levensloop in Afghanistan; (ii) tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd inzake zijn scholing in de madrassa; (iii) uiteenlopende verklaringen te hebben afgelegd over de plaats waar zijn broers zich bevonden op het ogenblik waarop de taliban de macht overnamen; (iv) herhaald en manifest tegenstrijdige, vage en ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd over zijn vertrek uit zijn land van herkomst, de persoon die dit vertrek regelde en de duur van zijn reisweg naar België; (v) kennelijk tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd over de verblijfplaatsen van zijn meest naaste familieleden en over de wijze en de plaats(en) waarop hij (een aantal van) deze familieleden zou zijn kwijtgespeeld; (vi) frappant tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over de kern van zijn problemen; (vii) de beweerdte tewerkstelling van zijn broers voor het voormalige regime in Afghanistan omwille van zijn tegenstrijdige, uiterst vage en onaannemelijke verklaringen niet aannemelijk te hebben gemaakt; (viii) meermaals kennelijk tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd over zijn vermeende problemen en vrees; (ix) in het licht van zijn vermeende problemen en vrees, onaannemelijke verklaringen te hebben afgelegd over het gebrek aan problemen voor zijn naaste familie. Ook liet verzoeker kennelijk na om na aankomst in een veilig land en de Europese Unie onmiddellijk een verzoek in te dienen, en talmde hij minstens enkele maanden alvorens zulk te doen. Verzoeker verstrekt voor deze vaststellingen in het verzoekschrift *prima facie* bovendien geen afdoende verklaring.

Verder blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker slechts een beperkt aantal verklaringen aflegde die een mogelijke indicatie kunnen vormen voor zijn voorgehouden herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen (administratief dossier, npo, p.7-9, 11-12), dat verzoeker daarbij bovendien nauwelijks of niet verder werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire elementen, dat verzoeker vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd en dat er geen informatie in het dossier is opgenomen aan de hand waarvan verzoekers werkelijke identiteit, regio van herkomst, woon- en verblijfplaatsen, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen nader kunnen worden geverifieerd en onderzocht.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De door verzoeker neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, zijn geenszins van zulke aard dat zij afbreuk kunnen doen aan of een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

Dient inzake al deze documenten en stukken immers te worden vastgesteld dat deze slechts worden neergelegd in de vorm van kopieën. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, kan aan deze documenten en stukken geen bewijswaarde worden gehecht. Bovendien blijkt uit de informatie zoals aangehaald in de bestreden beslissing dat corruptie in Afghanistan wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met allerlei documenten zoals ook de door verzoeker neergelegde documenten en dat dergelijke documenten daardoor zowel binnen als buiten Afghanistan illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Het voormelde klemmt nog des te meer nu uit de door verzoeker neergelegde briefomslag blijkt dat de betreffende stukken en documenten niet aan verzoeker werden toegestuurd vanuit Afghanistan doch wel vanuit Pakistan.

Ten aanzien van de door verzoeker neergelegde taskara kan bijkomend worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document nog verder wordt ondermijnd doordat verzoeker geen informatie kon verstrekken over de wijze waarop dit document in Afghanistan werd bekomen (administratief dossier, npo, p.28). Tevens wordt deze bewijswaarde ondermijnd doordat verzoeker geen afdoende verklaring verstrekke voor het feit dat hij het origineel van dit stuk niet neerlegde. Bij de DVZ gaf hij immers aan dat hij initieel, bij het indienen van zijn verzoek, slechts een kopie neerlegde maar dat hij intussen het origineel van zijn taskara in zijn bezit had. Verzoeker zou dit echter niet hebben meegenomen naar de DVZ (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.26). Bij het CGVS beweerde verzoeker dat hij het origineel van zijn taskara was verloren (administratief dossier, npo, p.5).

Wat betreft de mastercard van de Azizibank en een schooldocument, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid op wie deze stukken betrekking zouden hebben. Nergens zijn hierop identiteitsgegevens opgenomen.

Aangaande de overige documenten die verzoeker neerlegde ter staving van de beweerdte werkzaamheden van zijn broers voor het voormalige regime, kan worden opgemerkt dat, gelet op de hoger gedane vaststellingen en in acht genomen dat verzoeker voor het overige geen enkel stuk neerlegt waaruit zijn familieband met de betrokken personen kan blijken, niet kan worden aangenomen dat deze documenten

betrekking zouden hebben op verzoekers broers. Dient bovendien te worden vastgesteld dat een aantal van deze documenten slordigheden bevatten in hun hoofding. Zo wordt hierop onzorgvuldig omgesprongen met en vertonen zich opvallende verschillen tussen de betreffende documenten in zowel de volledige benaming van het ministerie dat deze documenten zou hebben uitgereikt als het gebruik van hoofdletters en het aantal spaties in deze benaming. Ten aanzien van de bankkaarten die in dit kader werden neergelegd, dient verder te worden opgemerkt dat het vreemd is dat deze benevens hun hoofding volledig in het Engels zijn opgesteld. Dat Afghaanse banken kaarten zouden uitreiken met louter Engelstalige vermeldingen, is niet aannemelijk. Ook is het bedrag waarvoor één van de bankkaarten kan worden gebruikt niet ingevuld. Verder vertoont één van de bankkaarten een bijzonder slordige opmaak en is deze aan de linkerzijde in het geheel niet uitgelijnd. Bovendien zijn zulke kaarten, net als de neergelegde schooldocumenten en certificaten, gemakkelijk na of aan te maken. De werkbadges betreffen eveneens gemakkelijk na of aan te maken stukken daar deze geen vorm van authenticatie bevatten. Ook valt het op dat de naam van de grootvader van de betreffende personen op deze kaarten op een verschillende wijze wordt weergegeven.

Met betrekking tot de neergelegde foto's, dient te worden opgemerkt dat zulke foto's vatbaar zijn voor manipulatie. Bovendien bevatten zij slechts een momentopname en kunnen zij in scene worden gezet. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat nergens uit blijkt wie de personen zoals afgebeeld op deze foto's zijn, laat staan dat hier uit zou kunnen of moeten worden afgeleid dat dit familieleden van verzoeker zouden betreffen. Dat zulks zo zou zijn, kan gelet op het voorgaande niet worden aangenomen.

De documenten die verzoeker door middel van zijn aanvullende nota neerlegt bevatten evenmin enig element of gegeven dat afbreuk zou kunnen doen aan of een ander licht zou kunnen werpen op de hoger gedane vaststellingen.

Dat aan de persoon van wie verzoeker voorhoudt dat het zijn schoonbroer is in het verleden subsidiaire bescherming werd verleend en dat de persoon van wie verzoeker voorhoudt dat het zijn zus is in België verblijft, doet aan het voorgaande evenmin afbreuk. Gelet op het voorgaande, kan niet zonder meer worden aangenomen dat deze personen daadwerkelijk verzoekers schoonbroer en zus zouden zijn. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat deze personen Afghanistan reeds langere tijd hadden verlaten en dat de beslissing ten aanzien van verzoekers schoonbroer, zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier, geen concrete elementen of informatie bevat die van aard zijn om afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op de hierboven gedane, concrete vaststellingen in hoofde van verzoeker.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 7 mei 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT